

Jeg skal tillade mig at bemærke, at, naar man
 overhovedet har anset det for rigtigt at gaa
 ind paa Evangsaffordinstitutet, saa er det
 fordi det i Praxis har viist sig at være iffe
 alene i Fallenters, men ogsaa i Kreditorernes
 velforstaaede Interesse, naar man tager Sagen
 i Almindelighed. Men, naar man først ser
 fjender Berettigelsen af Evangsaffordinstitutet,
 synes det ogsaa naturligt iffe at stille strengere
 Fordringer, end at der praktisk kan blive
 Spørgsmaal om at faae Institutet bragt til
 Anvendelse. Vil man nu aldeles afgjort
 og bestemt udelukke de Fallenter, som ikke ere
 i Stand til at hve deres simple Kreditorer
 mindst 50 pCt. fra Afgang til Forhandling
 om Afford, saa tror Udvalgets Flertal, at
 man gaar for vidt. Jeg skal nemlig minde
 om, at fra Forhandling om Afford ere jo de
 Kreditorer i det Hele taget udelukkede, som
 have Pant for deres Fordringer, eller som i
 Dyrigt ere stillede saaledes, at de have for-
 trinsvis Afgang til Dækning. Det er kun de
 simple Kreditorer, om hvilke der i denne Hen-
 seende er Tale, men det vil allerede være et
 meget godt Fallitbo, hvor der, efter at Pant-
 kreditorerne og de privilegerede Kreditorer have
 faaet fuld Dækning, bliver 50 pCt. tilovers
 til de simple uprivilegerede Kreditorer, og naar
 man altsaa vil stille saa store Fordringer, som
 det erede Mindretal foreslaar, saa vil Folgen-
 deraf, tror jeg, blive den, at Affordinstitutet
 ikke kommer til synderlig praktisk Anvendelse.
 — Det andet Forslag, der er stillet til § 108,
 nemlig Forslaget under Nr. 36, gaar ud paa
 at rette „Forudsætninger“ til „Betingelser“,
 hvilket Udvalget anser for at være korrekt. —
 Forslaget under Nr. 38 har jeg allerede berørt;
 Forslaget under Nr. 39 er et Redaktionsænd-
 ringsforslag; Forslaget under Nr. 41 har jeg
 allerede hart Leilighed til at berøre, da jeg
 omtalte Forslaget til § 45, og der staar altsaa
 kun tilbage for mig at omtale Forslaget under
 Nr. 40 til § 147. Denne Paragraf inde-
 holder den naturlige, ja, jeg kunde frites til
 at sige, selvforstaaelige Sætning, at for Frem-
 tiden skal der ikke finde den, nu saa hyppige
 Behandling af Fallitboer ved Kommissarier
 Sted. Forslaget under Nr. 40 gaar imid-
 tid ud paa, at denne Paragraf skal affattes

noget anderledes. Hvad det første Punktum
 angaar, da antager jeg, at Enhver vil erkjende,
 at det er rigtigt, at kun de Boer, der komme
 under Fallitbehandling, efter at Eoven er traadt
 i Kraft, skulle være udelukkede fra Behandling
 ved Kommissarier, hvortil det naturligvis
 ikke er Meningen, at man vil forhindre, at
 der kan blive beklædet en Kommissær i Stedet
 for en anden i de Boer, der allerede ere tagne
 under Behandling, forinden Eoven udfømmes
 og træder i Kraft. Hvad derimod det sidste
 Punktum af Forslaget angaar, da indeholder
 det unegtelig en reel Undtagelse fra Hovedreglen i
 § 147 og, som jeg ogsaa anførte før, hvad der maa
 anses som begrundet i sig selv. Det gaar
 nemlig ud paa, at Kongen ogsaa for Frem-
 tiden undtagelsesvis skal kunne bestille Ekste-
 kommissarier til Behandling af et Fallitbo, og,
 naar Udvalget har troet at burde gaa ind paa
 denne Undtagelse, saa er det begrundet i den
 Erfundelse, at der kan tænkes at faaekomme
 Fallitboer af ganske særegen Beskaffenhed, sa-
 ledes at det kunde være ønskeligt at kunne
 faa en særegen Ret til deres Behandling.
 Det er jo nemlig Meningen, at denne særlige
 Ekstekommission ganske skulde træde ind i
 Stedet for og udføre de Funktioner, som ellers
 ifølge dette Lovforslag i Almindelighed tillæg-
 ges Ekstereften, og man har navnlig tænkt
 paa saadanne Tilfælde, som hvor en Kredit-
 forening eller en Hypothekforening eller lignende
 Instituter skulde blive insolvente og
 komme til Opjørelse og Deling mellem Kre-
 ditorerne. Det har imidlertid været Formålet
 for Udvalgets Bestræbelser at affatte Bestem-
 melsen saaledes, at det virtuelig kunde ses, at
 det var Meningen, og at det er Alvor, at det
 for Fremtiden kun skulde være aldeles und-
 tagelsesvis, at saadanne Kommissarier kunde
 bestilles, medens det hidtil snarere maa siges
 at have hørt til Dagens Orden, at der er
 blevet beklædet Ekstekommissarier til Behan-
 dling af Fallitboer. Derfor siges det i vort
 Forslag, at det kun kan ske undtagelses-
 vis, og at det skal ske med Indvilligelse af
 samtlige de paa en dertil berammede Ekste-
 samling mødende Fordringshavere, og der fores-
 endelig til, at Fallitboet skal være af en gan-
 ske særegen vidtseftig og indviklet Beskaf-